

Det paradoksale i kristenlivet.

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

Paradox = mod den almindelige mening.

Kristenlivet er et paradoks.

Gudsriget er lukket for forstanden, selv om Gud har givet os vor forstand. [1.Kor.2,14](#) "Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok."

Evangeliet er tildækket ([Es.4,5](#) og [2.Kor.3,15](#) "Ja, lige til i dag ligger der et slør over deres hjerte, når Moses læses op.") selv om det er aldeles åbent.

Nådens vej er altid den, vi sidst kan tage mod, og som vi allerdårligst forstår, og som aldrig kan forklares.

Så snart vi er uden forbindelse med Gud, synes jeg, vi skal kunne forstå alt, men når jeg møder Gud, kommer paradokset straks. Berøringsfladen mellem os og Gud er altid paradoksal.

At man intet har, men kun synes at have, når man er uden for nåden er mit tunge paradoks.

Guds forhold til os er ubegribeligt.

Guds vej til os er nådens den vi sidst antager og dårligst forstår. Når Gud kommer, får vi paradokset.

At jeg intet har - men blot synes at have, når jeg ikke er i Guds nåde, er det ubegribelige.

At idealisme, som hviler på menneskelig begejstring og tilknytning til menneskeværdier er brændbart stof, der forgår er paradoksalt.

At vi i vor tjeneste kun bærer den evige frugt, som nåde i os eller Jesus i os får lov at sætte vækker til modsigelse - [Joh.15,5](#)

Det er paradoksalt.

At Gud bor i det høje - det færdige og hos den sønderknuste [Es.57,15](#)

"For dette siger den højt ophøjede,

som troner for evigt, og hvis navn er Hellig:

Jeg bor i det høje og hellige

og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet,

for at oplive den nedbøjede ånd

og oplive det knuste hjerte."

er paradoksalt og ikke erkendt af den, som ikke lever i Den Hellige Ånds lys.

At jeg: afklædt, egenkærlig, hoven, æresyg, pralende, sigtende efter bravo og smil eller falsk ydmyg er Guds rene barn i Kristus er den paradoksale lykke i mit liv. Dømt og frikendt er paradoksal.

Du som freden mig forkynder,

du en frelser, jeg en synder,

du med amen, jeg med bøn,

du med nåden, jeg med skammen, - ak, hvor vi to passer sammen,

du Guds Salvede, Guds Søn.

Chr. Richardt 1880

Jesus er for os paradoksal i sin fremtræden på jorden.

[Es.52,13](#) Min tjener ophøjes.

Es.52,14 Hans udseende skæmmet. Et rodkud af tør jord, foragtet, såret, knust, elendig - - -

Ikke svig i hans mund ingen uret [Es.53,2-7,9](#)

Dyrebar for Gud [1.Pet.2,4](#) og dog forladt af Gud [Mk.15,34](#)

Gud og menneske - et stridsemne. Jesus blev fattig, for at vi ved hans fattigdom skulle blive rige.

Dette er Jesu Kristi nåde [2.Kor.8,9](#) og paradoksalt. men der møder Gud mig synder - Du med nåden jeg med skammen.

Jesus, det er mer end meget,
at jeg dig til gave fik;
tag mit hjerte som dit eget,
sæt det ret i stil og skik,
at det altid frisk og mildt

råber: Jesus, som du vilt!
("Jesus, Jesus, Jesus sigter" - Brorson 1734)

En retfærdig for uretfærdige for at føre os hen til Gud [1.Pet.3,18](#) "For også Kristus led én gang for menneskers synder, som retfærdig led han for uretfærdiges skyld for at føre jer til Gud. Han blev dræbt i kødet, gjort levende i Ånden ."

Frelsens tilegnelse er paradoksal

Es. 55 - køb uden betaling

[Rom.3,24](#) Retfærdiggjort uforskyldt - "og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus."

[Rom.5,1](#) "Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus."

Hvile på noget færdigt lykkeligst at hvile på - Tro er ikke kamp men hvile.

Ren og retfærdig, Himmelen værdig

er jeg i verdens frelser alt nu.

Ordet forkynder, at mine synder

kommer han aldrig mere i hu.

O, jeg er frelst og salig fordi

Sønnen har gjort mig virkelig fri!

Fri nu af nøden, dommen og døden.

Amen, halleluja!

Ole Brattekaas 1895

Synderens tilfredshed med Jesus.

En hvile, som arbejder - paradokset. I tie - jeg stride [2.Mos.14,14](#)

Jeg hvile - og så arbejde da

Ren og retfærdig, Himmelen værdig ikke i dig men i Frelseren kær.

Som Guds børn oplever vi paradokset i vort personlige liv.

[Rom.8,36-37](#) Slagtefår - og sejre

Forhold til verden som slagtefår - verden vil hade os, om vi lever ret

Forhold til søvnige og verdslige kristne - et slagtefår som sejrer.

[2.Kor.6,9](#) Døende - se vi lever liv i Kristus

[2.Kor.4,10-12](#) Døende for Jesu skyld - for at Jesu liv må åbenbares.

Det liv i Jesus fylder tomrummet i os så man ikke bedrages af verdens værdier.

Gud hjælpe mig hver dag at sætte en streg over mit eget jeg.

[2.Kor.6,10](#) bedrøvede - dog altid glade

[1.Kor.5,7](#) usyrede - udrenser - vort påskelam slagtet Jesus vi rensede i ham - udrenser surdeig

Det er værd at overveje paradokset "Kristus alene kan frelse verden, men Kristus kan ikke frelse verden alene"

I forhold til andre

[2.Kor.6,10](#) fattige, der gør mange rige - vi afklædte - ydmyge - brudte - trøste

Intet har og dog ejer alt - Alt er eders - Har jeg dig o Jesus blot . .

[2.Kor.6,8](#) Som forførere - dog sanddru - agtes som løgnere - til Gud vækker

som ukendte - dog velkendte

[2.Kor.12,9](#) Magtløs - stærk - Guds nåde givet mig og eder. [Ef.3,2](#)

(Fra manuskriptsamling "prædikener" af Frits Larsen - venligst stillet til rådighed af familien til gengivelse på Shafan.

- 08.10.07)